

Княжна.

Зоре моя вечірняя!
Зійди над горою,
Поговорим тихесенько
В неволі з тобою.
Роскажи, як за горою
Сонечко сідає,
Як у Дніпра веселочка
Воду позичає,
Як широка сокорина
Віти розпустила,
А над самою водою
Верба похилилась —
Аж по воді розістлала
Зелені віти,
А на вітах гоїдають ся
Нехрещені діти, —
Як у полі на могилі
Вовкулак почує,
А сич в лісі та на стрісі
Недолю віщує, —
Як сон-трава при долині
В ночі розцвітає.
А про людей — та нехай їм:
Я їх, добрих, знаю,
Добре знаю!... Зоре моя,
Мій друже єдиний!
Ти не знаєш, що діється
В нас на Україні;
А я знаю, і розкажу
Тобі, й спати не ляжу,
А ти завтра тихесенько
Богові розкажеш.